

ŻYC EWANGELIA

III NIEDZIELA ZWYKŁA, *B* Mk 1,14-20 * 21.01.2018

Gdy Jan został uwięziony, Jezus przyszedł do Galilei i głosił Ewangelię Bożą. Mówił: «Czas się wypełnił i bliskie jest królestwo Boże. Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię!» Przechodząc obok Jeziora Galilejskiego, ujrzał Szymona i brata Szymonowego, Andrzeja, jak zarzucali sieć w jezioro; byli bowiem rybakami. I rzekł do nich Jezus: «Pójdźcie za Mną, a sprawię, że się staniecie rybakami ludzi». A natychmiast, porzuciwszy sieci, poszli za Nim. Idąc nieco dalej, ujrzał Jakuba, syna Zebedeusza, i brata jego, Jana, którzy też byli w łodzi i naprawiali sieci. Zaraz ich powołał, a oni, zostawiwszy ojca swego, Zebedeusza, razem z najemnikami w łodzi, poszli za Nim.

Jezus spotyka swych pierwszych uczniów w miejscu ich pracy, wśród codziennych zajęć. Kogo jednak ujrzał Mistrz z Nazaretu, patrząc na Szymona? Czy widział tylko rybaka krzątającego się wokół typowych dla swej profesji zajęć? Czy może znał już jego całą życiową historię, wszystkie wzniosłe i trudne chwile, jakie przyjdzie przeżyć poławiaczowi ryb? Nie zniechęciła Jezusa zdrada Piotra i inne „drobne, nieewangeliczne wybryki”. Nie wybrał On sobie ludzi doskonałych pod względem intelektualnym czy moralnym. Każdego czekała długa droga i niejednokrotnie trudne lekcje, których nie będzie szczędził im los. Jezus, przechodząc obok jeziora, wszedł w sam środek życia tylu mężczyzn i całkowicie je odmienił.

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Czy moje życie nie odbiega od zasad podanych przez Jezusa Chrystusa?

Do wykonania: Każdemu człowiekowi potrzebne jest nawrócenie, mnie także. Będę o tym pamiętał.

W KALENDARZU LITURGICZNYM:

22.01 (poniedziałek) Wspomnienie św. Wincentego Pallotiego, prezbitera

Ur. 21 kwietnia 1795 w Rzymie, zm. 22 stycznia 1850 tamże). Św. Wincentego Pallotti można śmiało nazwać prekursorem Soboru Watykańskiego II. Był wielkim propagatorem zaangażowania ludzi świeckich w życie Kościoła. Papież Paweł VI powiedział o nim: „Pallotti był zwiastunem przyszłości. Prawie o sto lat uprzedził on odkrycie następującego faktu: w świecie laików, do tego czasu biernym, ospałym, lekliwym i niezdolnym do wypowiedzenia się, istnieje wielka energia służenia dobru”. Pisał: „apostolstwo może być udziałem osób ze wszystkich stanów, gdyż jest ono działalnością, jaką każdy w miarę swoich możliwości może i powinien wykonywać ku większej chwale Boga oraz dla wiecznego zbawienia swego własnego i bliźnich”.

23.01 (wtorek) Wsp. bł. Lewoniuka i Towarzyszy, męczenników z Pratulina

„Męczennicy z Pratulina bronili Kościoła, który jest winnicą Pana. Oni tej winnicy pozostali wierni aż do końca i nie ulegli naciskom ówczesnego świata, który ich za to znienawidził. W ich życiu i śmierci wypełniła się prośba Chrystusa z modlitwy arcykapłańskiej: "Ja im przekazałem Twoje słowo, a świat ich znienawidził (...). Nie

proszę, abys ich zabral ze swiata, ale bys ich ustrzegl od zlego. (...) Uswieć ich w prawdzie. Slowo Twoje jest prawda. Jak Ty Mnie poslales na swiat, tak i Ja ich na swiat poslalem. A za nich Ja poswiecam w ofierze samego siebie, aby i oni byli uswieceni w prawdzie" (J 17, 14-15. 17-19). Dali swiadectwo swej wiernosci Chrystusowi w Jego swietym Kościele. W swiecie, w ktorym zyli, z odwaga starali sie prawda i dobrem zwyciezac szerzace sie zlo, a miloscia chcieli pokonywac szalejaca nienawisc. Tak jak Chrystus, który za nich w ofierze oddal samego siebie, by byli uswieceni w prawdzie - tak tez oni za wiernosc prawdzie Chrystusowej i w obronie jednosc Kościoła zlozyli swoje zycie. Ci prosili ludzcie, ojcowie rodzin, w krytycznym momencie woleli ponieść smierc, anizeli ulec naciskom niezgodnym z ich sumieniem. "Jak slodko jest umierac za wiarę" - byly to ostatnie ich slowa (sw. Jan Pawel II podczas beatyfikacji Męczenników z Pratulina, 6 pazdziernika 1996 r.).

24.01 (środa) Wspomnienie św. Franciszka Salezego, biskupa i doktora Kościoła

Ur. 21 sierpnia 1567 w Thorens-Glières, zm. 28 grudnia 1622 w Lyonie). Franciszek Salezy, choć mianowany został biskupem Genewy, ze względu na zakaz kalwinów nie mógł sprawować swojego urzędu w tym mieście. Dzięki swojej dobroci i łagodnemu ukształtowaniu, przywrócił do jedności z Kościołem katolickim ok. 70 tysięcy kalwinów. Praktykował tzw. devotio moderna, duchowość podkreślającą rozwój naturalnych cnót przez otwarcie się człowieka na działanie Bożej łaski. W miejsce surowych umartwień zalecał rozwijanie ducha modlitwy i służby wobec bliźnich.

25.01 (czwartek) Święto Nawrócenia św. Pawła Apostoła

Z czego nawrócił się św. Paweł? Wierzył w Boga Jahwe, był wykształconym i poważanym żydem. Nie odrzucił więc życia w grzechu, choć rzeczywiście w swojej gorliwości posunął się nawet do zabijania wyznawców Chrystusa. Nawrócenie Pawła to moment wyboru Jezusa – to wydarzenie, które pokazuje jego przyłgnięcie do Chrystusa oraz uznanie w nim Boga. Wydarzenie pod Damazkiem to też nic innego jak powołanie Pawła do bycia apostołem. Bóg sam wybrał Pawła i dał mu poznać swojego Syna, tak jak osobiście mogli Go poznać inni uczniowie. Św. Paweł często w listach apostoelskich podkreślał swoje żydowskie pochodzenie. Chciał przez to zwrócić uwagę, że właśnie na drodze tej wiary, jadąc do Damazku z ramienia synagogi poznał Chrystusa. Poprzez swoje zaangażowanie w religię żydowską mógł poznać lepiej Boga i wybranie Chrystusa było następstwem jego dotychczasowego życia. Abp Stanisław Nowak powiedział, że zmieniając pod Damazkiem imię, św. Paweł zmienił również istotę swojego życia. Od teraz był nią Jezus.

26.01 (piątek) Wspomnienie św. Tymoteusza i Tytusa, biskupów

Tymoteusz i Tytus to postaci drugoplanowe, ale bynajmniej niepozbawione znaczenia we wspaniałej epopei rozszerzenia chrześcijaństwa po zesłaniu Ducha Świętego. Apostoł Narodów Paweł uważał ich za swoich najwierniejszych współpracowników, nazywał braćmi i najdroższymi synami, oni zaś towarzyszyli mu w chwilach radości z plonu pracy ewangelicznej, ale także w ciężkich chwilach prześladowań i w trudach podróży misyjnych. Dzieło św. Pawła wydaje się ogromne. Z pewnością nie byłoby tak imponujące, gdyby nie osoby, które miał do pomocy. Tymoteusz i Tytus to dwaj najbliżsi współpracownicy św. Pawła, nie licząc Ewangelisty Łukasza. To do nich adresuje on swoje trzy listy. Są nazywane listami pasterskimi, gdyż, po pierwsze, są skierowane do pasterzy, a po drugie, dotyczą problemów duszpasterskich, z którymi musiał zmagać się młody Kościół.